

“El món casteller, per a la canalla, és una autèntica escola de la vida”

Bona part de la seva vida ha estat vinculada als Marrecs de Salt, on des de fa quatre anys encapçala un equip d'una dotzena de persones que dirigeix els més joves de la colla castellera

Quants nens i nenes tenen a l'equip de canalla? Actualment són una trentena de nens. I l'equip que els portem som al voltant d'una dotzena. De quines edats? Que pugim, a partir de cinc anys i fins als catorze. Però en tenim també de tres anys. I què fan, tan petits? Assajar! Són el futur, i com més aviat comencin, millor. A vegades els animem a pujar a un pilar si es pot, però el que és important és que vagin assajant. Costa molt que entrin nens de cinc anys, i per tant hem de cuidar-los molt. Què aporta als nens fer castells? Participar del món casteller, per a la canalla, és una autèntica escola de la vida. El castell aporta valors: saber treballar en equip, confiar en la feina feta, superar les pors, assumir la responsabilitat de ser als assajos i, sobretot, els aporta una altra família. Perquè Marrecs és com una gran família. Preparar-los deu reclamar força dedicació. Són un grup estable o tenen moltes altes i baixes? El que ens trobem amb els nens és que els horaris són complicats. Assagem tard, i no és senzill. Alguns s'ho agafen com un extraescolar i venen a alguns assajos o venen només els divendres. Amb aquests costa més comptar-hi perquè saps que diumenge no vindran a l'actuació. Poden venir igualment a fer l'activitat i assajar i se'ls treballa igual, però potser no se'ls potencia tant perquè saps que el diumenge hauràs de dependre dels que sí que vindran. De totes maneres, la majoria de nens venen en família, i venen a tot. Què costa més, convèncer els nens de pujar al capdamunt d'un castell de set, vuit o nou pisos o els pares perquè els ho deixin fer? Els pares! Ens els estimem molt però ens donen molta feina. Però és normal. Són els seus fills els que puguen allà dalt. En molts casos les famílies venen perquè el nen ho demana, i a vegades els pares no en saben res de castells i nosaltres els ho hem d'explicar. No deixen de ser una activitat arriscada, els castells. I especialment per als nens, que puguen a unes altures importants. Vulguem o no, els castells cauen a vegades i, per tant, sí que hi ha un risc, i no el podem oblidar. Però nosaltres ensenyarem al seu fill, i cal que els pares tinguin confiança màxima en nosaltres. Si no ho veiem clar, ja els fem baixar. Hi ha moltes lesions? Moltes menys de les que la gent es pensa. Hi ha estudis que confirmen que les lesions que es produeixen són inferiors a les que hi ha al pati d'una escola. De castells n'hi ha cada cap de setmana, i sí, n'hi ha, de lesions, però normalment son banals. També hi ha lesions al pati de l'escola o jugant a futbol o a rugbi, posem per cas. Els pares són intervencionistes? Sí i no. Hem avançat molt en aquest aspecte a Marrecs. El que hem aconseguit és que els pares, quan hi ha un problema, ens ho diguin a nosaltres. Que abans de parlar amb el fill per donar-li consells, ens ho diguin, i nosaltres els explicarem què cal dir o fer. De totes maneres és inevitable que els pares, i encara més si són castellers, diguin al nen coses per fer-ho millor o per corregir-lo. En quin moment es decideix qui serà l'enxaneta i l'acotxador d'un castell determinat? Tenim uns poms força definits perquè entre ells es coneixen, s'agafen confiança als assajos i ho han treballat junts. Però és clar que un nen pot posar-se malalt i que hagi d'introduir canvis a última hora. Ens ha passat que falla un nen i no es pot fer un castell. En són conscients, els petits, de la responsabilitat que tenen a l'hora de tirar endavant un castell? En són molt conscients, però és un pes que nosaltres els intentem restar. Ens trobem nens que no poden venir a fer l'actuació i ho passen malament, perquè saben que la colla depèn d'ells. Nosaltres el que hem de fer és treure-li importància. Ells han de venir a passar-s'ho bé, perquè amb nou anys no poden assumir aquesta responsabilitat. Hem de fer-los saber que volem que vinguin però que, si no poden, alguna cosa farem i ja ens en sortirem. Una de les dificultats per a la mainada deu ser la por. Com els ajuden a gestionar-la? La confiança és fonamental. Al local d'assaig tenim una

ludoteca on fem activitats per treballar la por, la confiança, els nervis... Els hem de normalitzar la situació. Els hem d'explicar que és lògic tenir por, però que han de tenir confiança amb la feina que han fet durant l'assaig... Si és així, per por que tinguin, el castell anirà bé, però és bàsic que tinguin confiança.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 13-11-2018, Pàgina 48

-El Punt Avui. Nacional 13-11-2018, Pàgina 36

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1501711-el-mon-casteller-per-a-la-canalla-es-una-autentica-escola-d-e-la-vida.html>